
MAGYAR MŰSA.

Költ Bétsben 10. Novemberben 1787.

Relánd Adorjánból. XI-dik Alagjának folytatása.

V alaki itt el-mégy, és meg-látsz búsongva,
 E' tsendes partokon tétova bolyongva,
 Nem tudod, e' habok melly főhajtásokkal
 Tellyes kívánságot görgetnek magokkal!
 Más tartomány, mellyért buzgok, más lakása,
 Anyi Kedvességek 's Istenek szállása!
 Galatéa tölem miólta el-vála.

Semmi víg örömmel földünk nem szolgálá.
 El-tűnt vele díszem, el-tűnt kedvességem.

Merő Sardinia lakozó helységem.
 Bár lábam mindenütt nyomozza útaid';
 Nem vídítják elmém' sohol-is nyomaid.
 De mihelyt földünkre Galatéa meg-jő,
 Galatéa, Fényem, e' ritka betses Fő;
 Meg-jő vele díszem, meg-jő kedvességem,
 Merő Téfsália lesz lakó helységem.
 Akkor lankadt testem ha árnyékodra léi,
 Uj édesgetéssel minden árnyékod kél.
 Oh! bár a' Végzések vettek volna erre,

N n n n

Hogy

Hogy kisértém volna szerelmem' tengerre!
 Most elmém' siralmos nyögéssel szagatom,
 Meleg Könyv-harmattal a' földet áztatom.
 Bús Laodamia így sirt, epekedett,
 Midőn kedves Férje tengernek eredett.
 Így sirt Ariádne széllyel-eredt hajjal,
 A' futó Téfeus után sűrű jajjal.
 A' kártékony tenger rám nagy habokat hajt,
 Kéntelen lábomnak a' főveny ad fok bajt.
 E' meg-gyűlölt habot melly fájdalom látni!
 Ennek kellett hajóm' távolabb botsátni.
 E' víznek kellett azt mind addig kisérti,
 Míg szerentséje lett várt rév-partra érni.
 Jaj! fiket tengerre hányom feddözésem',
 Sikertelen' ennél meg-vetett kérésem'.
 Hasztalan óhajtok! szóm félbe szagatja,
 Dagályos habjait ellenem zúgatja.
 Vallyha mesterféges szárnyakat tsinálna,
 Dédalus; hogy testem levegőre szállna!
 Nem adnék én Nevet soha a' vizeknek,
 Sem nem közelítnék az égi tűzeknek.
 Vagy ezt, melly el-terült mind ara mind erre,
 Nyomnák az Istenek edgy szoros tengerre!
 Tagaim' leg-ottan néki botsátanám,
 Hazám' határinak bútsúmat mondanám,
 Holott a' leg-első nap derült éltetare
 Enyi bús gondokkal való gyötrelmemre.
 Maradj Hazám'földre, kedves dajkám, és hív!
 Vonattatom; edgy más kedvesebb határ hív.
 Melly örömeiket kezd vig mellyem érezni,
 Midőn már tengeren láttatom evezni!
 Midőn bellyebb hatván, teteji őszülnek,
 'S A' Batavi mezők távolabb kerülnek.

Könnyen hívő elmém képzelődésének
 Örülvén, részese már költött kedvének.
 Óh rövid, 's hirtelen múltó boldogságom,
 Holott távol' vagyon igaz kívánságom!
 Leánder' bal forsát minap énekeltem
 Keserves versekkel; akkor úgy képzeltem.
 Most e' Szeretőre boldog nevet szabok,
 Kit Kintséhez vittek az úszható habok.
 E' Tenger, (ki tenné-fel-is?) nem úszható,
 Tudjuk melly haragos habokat forgató.
 Most fel-tolúlt habját tsillagokig tsapja,
 Majd fenekén marad csak zavart ifzapja.
 Inkább Galatéa, jöjj-meg siettséggel!
 Jöjj-meg én Eletem! és gyönyörűséggel.
 Meg-adván edgymásnak minket jövedeled,
 Eljünk fok időket, Te velem, én veled.

XII-dik *Alagya.* Ugyan azon sóhajtozás.

Hijában keresem határit kinomnak,
 Nem lelek enyhülést nyomorúlt lángomnak!
 Tettszik mérhetetlen tengeren bolygásom,
 Ha talám lehetne az vígasztalásom.
 Midőn távol lévén kedvelt Leányomtól,
 Talám távozhatok, gondolom, lángomtól.
 Óh melly szomorú sebb férti azt, ki szeret!
 Oh valaki szeret, szenved az ezeret!
 A' mig Galatéa jelen vala-velem,
 Addig-is égette szívem' e' gyöttelelem.
 Most, hogy magát tőlem távol férkezteti,
 Meg-gyúltott fáklýáit bennem kettőzteti.
 Hijában hagytam-el Batavi földemet,
 Fússak bár, nem hagyom meszize szerelmemet.

A' Tengernek hány bús veszélyit ki-áltam,
 Hány bal történetit az útnak próbáltam!
 Végre idegen föld fogott kebelébe,
 Mellyett Hazámnak-is tehetnék elébe,
 Hanemha le-kötvén' titkos szerelmemet,
 Edgy frígy édesitné Batavi földemet.
 Itt, hogy Te távol vagy, ez szívem' inlége,
 Galatéa díszem, 's Lelkem ditsősége!
 Itt Téged óhajtlak, 's a' Te szerelmedet,
 Hogy tartsa-meg az ég erős hívségedet!
 Ne hogy más ellenség ragadja reményem,
 'S Arafsa idegen sarló veteményem.
 Bóldogtalan, hányszor örömöm képelem?
 Hányszor vélek Téged jelen lenni velem?
 Gyakran kézen fogna veled sétálgatni,
 Gyakorta láttatom ortzád' tsókolgatni,
 Gyakran mintha szokott gyepünkönn el-nyúlnék,
 Vig ölelésséddel 's szavaddal ujulnék.
 Midönn így aggódok: barátim tsudálnak,
 Mondván: mit tétovázsz, melly gondok rongálnak?
 Melly gyengesség tettszik, nem tudom, szemedben?
 Te szeretesz! hogy még-tsalsz, ne gondold szivedben,
 Nem menthettem jól ki magam', el-pirúltam.
 Galatéa, Te a' lángjaidtól gyúltam! —
 Vagyon itt edgy még-is, Rodopé nevében,
 Leg nevezetesebb hazája földében,
 Ez lopja, ha lehet, néha ideimet,
 E' tartóztatgatja olykor szemeimet.
 De nem vonta még-él tőled szeretetem,
 Kedvelni csak érted kéntelenítetttem.
 Az, hasonlit képre valamit képedhez,
 Ha lehet hasonló Leány személyedhez,
 Annak szemei-is nyilakat lövellnek,

De

De nem, mint melly nyilak szemeidtől kelnek.
Nem alkalmatosok azok úgy lángomra,
Erötelenebbek fokkal gyúlytásomra.
Hajait, mint szoktad, olly rendre fodrozza,
Olly mesterség gyenge lábait hordozza.
Vállait, mint nekéd, olly szalup szoritja,
Ószve-fűzött mellyét olly tintuk borítja.
Noha nints olly mint Te; (mert azt nem tarthatná
Maga-is, csak egyszer személyed láthatná.)
Még-is, nem tudom hogy, erre gerjendezem,
'S Ezt látván, anyiszor reád emlékezem.
Igy, ha magát Títán tengerbe mártotta,
'S Fáklyája Fényétől világunk' fosztotta;
Fel-veszszük a' tiszta Hóldnak-is szarvait,
Bár hintse, mint Febus, gyengébb fűgárait.
Ah! mennyiszor mondtam: hogy ha Galatéám
Nem vólna, e' szállna, vagy szállhatna reám!
De ha fontra vetem szépséged' érdemét;
A' több Leány-sereg előtttem csak szemét.
Ah! mikor térsz-vizsza Batavi földedre,
Hogy vessem tizirkáló elmém' szépségedre!
Hogy fűstbe mehesen, képed' ditsősége
Hozzád közelítő Rodope szépsége!
Es egyedül Te légy a' Leányok között,
A' kinek hatalma foglyává kötözött.
Tsalatkozóm e, vagy szívemben buzdúlok?
Erzém, eröm ujúl, elmémben vidúlok!
Ez egész világon minden, valami szép,
Engedjen Tenéked, oh Angyali gyöngy kép!
Nintsén ki el-vonja tőled szerelmemet,
Ísten-aszszonyokra vessem bár szememet!

XIII. Alagya. A Galatéa halála.

Hát, ez-is ki-szabva volt e' Végzésekben,
 Illy veszett idöket érnem életemben,
 Mellyekben a' halált várván mind untalan,
 Annyit óhajtozzam; de tsak haszontalan?
 Jöjj gyors Halál! kedvem tovább ne halaszd-el!
 Ne késs! életemnek fonalát szakaszd-el!
 Nekem élnem tsapás; jötöd vidúlásom.
 Ah! hozzon már ennyi hasztalan hívásom!
 E' bús Panaszszal kell éjjel nappal telnem,
 Még-is illy kelletlen terhet kell viselnem.
 Már kéntelen élek: ha hogy él, hihető,
 Edgy Párja firjába temetett Szerető.
 En nyomorult! ama' Szüzek' szeme-fénye,
 Lelkem edgyetlen edgy hajdani reménye,
 Ki egyedül ehném' oka, a' eszköze lett,
 Kit annyit betsültem más Leányok felett,
 Ama Vénus Isten-afszzonyi szépsége'
 Párja, Galatéa, volt! nintsen! már vége!
 Enyim volt: im fetét árnyékba tünt, meg-hólt!
 Jaj nekem, hogy tsak azt mondhatom: Enyim volt!
 Hát már böldeg Nimfa! soha életembe
 Nyakadba borulva nem foglak ölembe?
 Sem annyiszor reménylt házafi kötelem
 Nem kapszol szorosabb edgyefségbe velem?
 Sem illetetlenül tartott Szüzefség'
 Ennékem áldozva nem történik véged?
 Hát szemeid' gyáfzos éjj bé-boritotta,
 Mellyek lángja szívém' annyiszor gyúlytotta!
 E' szüntelen fáklját lövellő szemeket,
 Mellyekről énekle Musám fok Verseket!
 Már vizek ronták e' hajad fodrozásit,

Mel-

Mellyek illethették Vénus Pompázásit ?
Hószin melyed festé habok rút tajtékja,
Melly lelete edgy kéz alkalmas' b játékja ?
Talám, Angyal! hányváln a' mélységek' habja,
'S Tartván romladozott hajód edgy darabja,
Midőn szád utólszor Nevem kiáltotta,
Kíméletlen tenger azt el-borította!
Oh szomorú Végzés! szánható képzelt szin!
Oh fájdalom! versbe ki-tehetetlen kín!
Lám felelmes szívem előre ezt sejté,
Midőn búrsúzását szád hozzám úgy ejté,
Mint ki nem fog többé soha visszsa-térni!
Alig türhettem azt: de hogy meg-igérni
Kezded jövedeled, szívem bár ujúla,
Reá nem tudom mely félelem nyomula.
Most tapasztalom már, e' jövedő jelek
Mely igazak voltak! mely nagy volt hitelek!
Jaj! mért óldaték-el a' Batavi Gálya,
Ama déli-szelek jövedő prédája!
Mely téged, mely engem veled el-temetett,
Es kívánságimtól örökre el-vetett!
Az a' halálos nap gyáfszkövel jegyzésék!
A' Te Krónikádból Belga föld, ki-esék!
Erdők, Leányomon, 's Mezők zokóggatok!
Többé gyenge lába nem lépdes rajtatok!
Míg e' Galatéa járt árnyékokban,
Velem ujulásit keresvén azokban,
Fellyebb betsültelek addig mindeneknél,
A' Tefsáliei leg kiesb bértzeknél.
Méltán betsültelek: — most oda díszetek,
Mindeu dísztt egyedül ettől vett földetek!
Napnyúgotti szelek, többé hangotokkal
Nem elegyítetek gyors el-kapástokkal

Szája

Szája lehelletét a' vig térségeken !!!

Sem nem játszadoztok, kívül szép rendjeken
Téjfszín nyakán terült lógó fűrthajával

'S Annak lengedezve szült édes zajával!
Sirafsátok ötöt Batavi források!

Könyvemmel áradó nagy vizek, fojások!
Sirafsátok Város-aljai zöldségek!

Általunk nyomkodott fűvek, 's kiefségek!
Nem fogadjátok-el többé e' kintseket!

Nem szemlélhetitek ez édefségeket,
Ama' tiszta kézre nyúltott szűz tsókokat,
Mellyek meg-hathattak égi lakofokat!

Nem lankodoz ismét Nimfám karjaimon,
Ki bóldogul örvend az Eliziumon!

Sem magát,a' nedves part szélelenn el-vetve,
Nem bóldogit vizet képe tekintgetve.

Ah! a' Najadefek hogy Téged látnának,
Habjaikkal hányszor meg-tsillapodának!

De a' mellyek mihelyt Téged el-vesztettek !!!

Üzö vizeiknek vég nélkül engedtek !!!
Kelletlen előttem minden! csak siralom,

Könyv, főhajtás, jajszó kell, és aggodalom!

Vagy n tévedezek, parti fővenyt járva,
Mint ama' Krétai el-hagyatott Árva;

Vagy szavam' számtalan zokogással rontva,
A' magas egekig hat nyögésem ontva.

Mint bús Fülemlule nyirfák árnyékában,
Ismarusi Itist kesfergi fojtában.

Vagy a' kősziklákat fogom tanítani,
Galatéa, a' Te Neveddel hangzani.

▲' többi következik.